

sygn. akt: **IC 1364/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 11 grudnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Lubinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marek Tęcza

Protokolant sekr. Sądowy Justyna Łazińska

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 roku w Lubinie

sprawy z powództwa **P. I.**

przeciwko **(...) S.A. w S.**

o zapłatę

- I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w S. na rzecz powoda P. I. kwotę 30.381,78 zł (trzydzieści tysięcy trzysta osiemdziesiąt jeden złotych i siedemdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od 02 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,
- II. umarza postępowanie co do kwoty 2.600,74 zł (dwa tysiące sześćset złotych siedemdziesiąt cztery grosze),
- III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.009,64 zł (cztery tysiące dziewięć złotych i sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu,
- IV. nakazuje uiścić powodowi P. I. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 69,23 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych i dwadzieścia trzy grosze) tytułem brakującej kwoty wynagrodzenia biegłego,
- V. nakazuje uiścić stronie pozwanej (...) S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 796,07 zł (siedemset dziewięćdziesiąt sześć złotych i siedem groszy) tytułem brakującej kwoty wynagrodzenia biegłego.

sygn. akt: IC 1364/12

UZASADNIENIE

Powód P. I. wystąpił z powództwem przeciwko (...) S.A. w S. domagając się zapłaty kwoty 32.982,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto wniósł o wydanie wyroku częściowego zasądzającego na jego rzecz kwotę 20.066,23 zł z odsetkami od 02 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty, a w wyroku końcowym o zasądzenie 12.916,29 zł. Uzasadniając swoje żądanie oświadczył, że 01 marca 2012 roku pojazd marki B. (...) o nr rej. (...), który jest jego własnością uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej. Sprawca kolizji w chwili zdarzenia był ubezpieczony w pozwanej spółce od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód podał, że powiadomił stronę pozwaną o szkodzie 01 marca 2012 roku, a ta w wyniku postępowania likwidacyjnego wypłaciła odszkodowanie w kwocie 18.593,52 zł na kwotę tą złożyło się odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu w wysokości 18.153,18 zł oraz 440,34 zł tytułem usługi transportowej uszkodzonego pojazdu. Powód nie zgadzając się z wyceną dokonaną przez ubezpieczyciela zwrócił się do rzeczoznawcy o dokonanie oceny i wyceny szkody, który ustalił ją na kwotę 51.135,70 zł. Wycena ta sporządzona została w systemie A. z zastosowaniem stawek występujących w regionie i przyjęte w niej

ceny pozwalają, zdaniem powoda, na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Wobec wyceny powód pismem z 11 kwietnia 2012 roku zwrócił się do strony pozwanej o dopłatę kwoty 32.542,18 zł. Jego zdaniem strona pozwana dokonując adnotacji na przedstawionej wycenie uznała koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powoda na kwotę 38.219,41 zł i dlatego uznał za uzasadnione wydanie wyroku częściowego. Dochodzoną pozwem kwotę powód wyliczył jako różnicę pomiędzy całkowitym kosztem naprawy pojazdu w wysokości 51.135,70 zł a wypłaconą w postępowaniu likwidacyjnym kwotą 18.153,18 zł. Natomiast żądanie odsetkowe oparł o przepis art. 481 § 1 kc i domagał się zasądzenia ich od 02 kwietnia 2012 roku. W kolejnym piśmie procesowym powód podtrzymał swoje stanowisko i podkreślił, że do naprawy jego pojazdu niezbędne jest użycie wyłącznie części oryginalnych, a naprawa winna być przeprowadzona w autoryzowanej stacji obsługi producenta pojazdu. Ponadto oświadczył, że pojazd z 2004 roku nie można uznać za przestarzały, a zakład ubezpieczeń nie jest uprawniony do jednostronnego ustalania odszkodowania w oparciu o ceny części równoważnych częściom oryginalnych w sytuacji gdy uszkodzeniu uległ pojazd wysokiej klasy, zadbane i o wysokiej wartości. Oświadczył również, że za celowe i ekonomicznie uzasadnione należy uznać naprawienie pojazdu w warunkach, które przywrócą mu pełną funkcjonalność i nie wpłyną na obniżenie wartości. Natomiast w piśmie z 20 sierpnia 2013 roku oświadczył, że ogranicza powództwo do kwoty 30.381,78 zł w związku z czym cofnął pozew o kwotę 2.600,74 zł. Powód oświadczył, że w myśl przepisu art. 363 kc to do niego należy wybór sposobu likwidacji szkody i jego zdaniem żądana kwota pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed powstania szkody.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, oddalenie wniosku powoda o wydanie wyroku częściowego oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego. W uzasadnieniu podała, że co do zasady ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego jako ubezpieczyciel sprawcy kolizji, jednak podniosła, że spełniła już swoje zobowiązanie przez zapłatę tytułem odszkodowania kwoty 18.153,18 zł. Za sporną uznała kwestię czy możliwym jest przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego przy zastosowaniu części zamiennych nowych o porównywalnej jakości oraz ile wyniesie koszt takiej naprawy. Zarzuciła, że w przedstawionej przez powoda wycenie zawarto wymianę elementów, które nie zostały opisane podczas oględzin pojazdu, a nadto brak było uzasadnienia ich technologicznej wymiany. Podkreśliła ponadto, że pojazd powoda użytkowany był przez 7 lat, co uzasadnia przyjęcie, że nie wymaga on naprawy przy użyciu oryginalnych, sygnowanych logo producenta części zamiennych, co nie jest zdaniem strony pozwanej ani celowe ani niezbędne do wykonania prawidłowej naprawy i zostało dopuszczone rozporządzeniem Komisji Europejskiej nr 461/2010 oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 08 października 2010 roku w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakresu porozumień ograniczających konkurencję. Ponadto uznała, że kosztorys przedstawiony przez powoda nie odzwierciedla poniesionej przez niego szkody, bowiem przyjęto tam wariant naprawy w autoryzowanym serwisie, a więc najdroższy z możliwych, a powód nie udowodnił aby poniósł koszty naprawy w takiej kwocie.

W toku postępowania sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01 marca 2012 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd B. (...) o nr rejestracyjnym (...), którego właścicielem jest P. I.. Sprawca kolizji zawarł umowę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z (...) S.A. w S.. P. I. 01 marca 2012 roku zgłosił szkodę ubezpieczycielowi, który przyjął ją do likwidacji.

dowód: okoliczności bezsporne, zaświadczenie o zdarzeniu drogowym z 05 marca 2012 roku k. 11 i 140, oświadczenie sprawcy zdarzenia drogowego k. 12-13 i 227-228, opis zdarzenia do szkody komunikacyjnej k. 141-142, zgłoszenie szkody komunikacyjnej k. 143-144, pokwitowanie za zatrzymany dowód rejestracyjny k. 232-233, zeznania świadka K. B. k. 285-286.

W wyniku kolizji w samochodzie P. I. uszkodzeniu uległy przednia i prawa część pojazdu oraz silnik tylnej wycieraczki, który został uszkodzony znajdującym się w bagażniku, w chwili zdarzenia, dziecięcym fotelikiem. Wartość pojazdu B. (...) o nr rejestracyjnym (...) przed zdarzeniem wynosiła 56.700, zł. Przy przyjęciu, dla użytych do naprawy części zamiennych, cen nowych oryginalnych części z certyfikatem oraz stawek kosztów robocizny na poziomie 60, zł za

roboczogodzinę, zgodnie z kalkulacją sporządzoną w systemie A. wymiana oraz naprawa uszkodzonych części w pojeździe P. I. to wartość 39.459,32 zł netto, czyli 48.534,96 zł brutto.

dowód: oświadczenie sprawcy zdarzenia drogowego k. 12-13 i 227-228, opis zdarzenia do szkody komunikacyjnej k. 141-142, dokumentacja fotograficzna k. 28-32, 86-102, 131-135 i 145-222, częściowo kalkulacja naprawy nr (...)/ z 05 marca 2012 roku k. 17, częściowo wycena rzeczoznawcy nr (...) z 11 marca 2012 roku k. 20-21 i 123-124, częściowo wycena rzeczoznawcy nr (...) z 11 marca 2012 po weryfikacji strony pozwanej k. 39-44 i 80-85, częściowo kalkulacja naprawy nr (...)/ z 05 marca 2012 roku k. 108-115, pomiaru grubości powłoki lakierniczej k. 229, opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego wraz z opiniami uzupełniającymi k. 291-306, 333-348 i 357-358.

W toku postępowania likwidacyjnego (...) S.A. w S. wyceniło szkodę w pojeździe P. I. na kwotę 18.153,18 zł, którą wypłaciło 30 marca 2012 roku. Ponieważ nie zgodził się on z taką wyceną zlecił sporządzenie określenia wartości szkody rzeczoznawcy samochodowemu z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego K. F., który sporządził kalkulację, szacując koszty naprawy pojazdu na kwotę 51.135,70 zł. Pismem z 11 kwietnia 2012 roku wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 32.542,18 zł w terminie 7 dni od otrzymania pisma. W piśmie z 27 kwietnia 2012 roku (...) S.A. w S. odmówił wypłaty dodatkowej kwoty tytułem odszkodowania.

dowód: kalkulacja naprawy nr (...)/ z 05 marca 2012 roku k. 17, potwierdzenie przelewu z 30 marca 2012 roku, pismo strony pozwanej z 29 marca 2012 roku k. 14 i 136-138, wycena rzeczoznawcy nr (...) z 11 marca 2012 roku k. 20-21 i 123-124, odwołanie powoda z 11 kwietnia 2012 roku z potwierdzeniem nadania k. 33-37 i 116-120, pismo strony pozwanej z 27 kwietnia 2012 roku k. 38 i 79, zeznania świadka K. B. k. 285-286.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako uzasadnione co do kwoty 30.381,78 zł należało uwzględnić, natomiast wobec skutecznego cofnięcia go co do kwoty 2.600,74 zł w tym zakresie postępowanie na podstawie art. 355 § 1 kpc w zw. z art. 203 kpc, zostało umorzone.

Na podstawie art. 34 ust 1 i 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 ze zmianami) z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną szkodę, której następstwem jest między innymi uszkodzenie mienia, zaś odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. W związku z tym odpowiedzialność strony pozwanej wynika z art. 822 § 4 kc, zgodnie z którym uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 kc), a ponadto świadczenie zobowiązanego nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych, jednak powinno nastąpić przez przywrócenie stanu poprzedniego lub przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w pojeździe powoda, natomiast przedmiotem sporu był zakres tej odpowiedzialności, wyznaczany przez przepisy art. 361 kc i 363 kc. Zgodnie z art. 363 § 2 kc wysokość odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania.

Określając zakres naprawy pojazdu powoda sąd oparł się o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Z. D., ponieważ przedstawiane przez strony wyceny, sporządzona przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego oraz sporządzona przez prywatnego rzeczoznawcę na zlecenie powoda, były wzajemnie kwestionowane. Wskazać należy, iż z istoty celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy, jak w tym przypadku, wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłego jest konieczny. W takim przypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeśli odmienne ustalenia

nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Zdaniem sądu sporządzonej w postępowaniu opinii biegłego sądowego Z. D. należy przyznać pełen walor wiarygodności, bowiem była jasna, logiczna i wyprowadzone przez biegłego wnioski co do ogólnych zasad wyliczenia kosztu naprawy samochodu powoda były zasadne w świetle wskazań wiedzy technicznej i zasad doświadczenia życiowego. Biegły przy sporządzaniu opinii dysponował bogatym materiałem fotograficznym dokumentującym zakres uszkodzeń pojazdu oraz opiniami sporządzonymi na zlecenie stron. Ponadto co do zasady opinia biegłego nie była przez strony kwestionowana. Co prawda powód pierwotnie w piśmie z 15 lipca 2013 roku zarzucił, że biegły nie uwzględnił wymiany wspornika osi przedniej (część nr (...)) oraz mechanizmu kierowniczego (część nr (...)), to jednak w piśmie z 20 sierpnia 2013 roku przyznał, że nie zdołał udowodnić konieczności wymiany tych elementów pojazdu i nie jest w stanie umożliwić biegłemu pojazdowi do oględzin, gdyż znajduje się on poza granicami. Strona pozwana natomiast w piśmie, które wpłynęło do sądu 04 lipca 2012 roku, zawarła zastrzeżenia dotyczące cen części zamiennych przyjętych do naprawy oraz kosztów roboczogodziny warsztatu wykonującego naprawę, natomiast co do zakresu części zakwalifikowanych do wymiany i naprawy zawarła tylko pytanie o koszt tej naprawy w przypadku gdyby uszkodzeniu uległa również przekładnia kierownicza oraz wspornik osi przedniej. Biegły wyjaśnił w opinii uzupełniającej kwestię wspornika osi przedniej oraz przekładni kierownicy i sąd uznał, że powód nie wykazał w tym zakresie swojego roszczenia (co sam przyznał w piśmie z 20 sierpnia 2013 roku), przy czym pismo B. (...) z 14 kwietnia 2007 roku (k. 317-318) zawiera ogólne zalecenia, których nie można odnieść do realiów przedmiotowej sprawy. Tym samym sąd ustalił zakres naprawy w oparciu o opinię biegłego.

Odnośnie cen części zamiennych zdaniem sądu uzasadnionym było przyjęcie kosztu nowych i oryginalnych części zamiennych, bowiem ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonego pojazdu. Jak wskazano wyżej przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 20 października 1972 roku w sprawie II CR 425/72). Podkreślić należy, że tylko części oryginalne dają gwarancję należytej jakości i prawidłowego współdziałania z pozostałymi podzespołami naprawianego samochodu. Ponadto zgodnie z poglądem wyrażonym w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku w sprawie III CZP 80/11 – zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Dopiero jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Strona pozwana w toku postępowania nie wykazała, żeby użycie oryginalnych części doprowadziło do wzrostu wartości pojazdu przed wypadkiem. Ponadto, jak wskazano wyżej, nie wykazano aby niezbędnym była wymiana wspornika osi przedniej oraz przekładni kierownicy, co spowodowałoby że koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu sprzed szkody. Żadna ze stron nie kwestionowała przyjętej przez biegłego wartości pojazdu przed zdarzeniem, tym samym brak było przesłanek dla uznania, że użycie do naprawy oryginalnych części spowoduje wzrost wartości pojazdu.

Spór dotyczył również przyjętych stawek za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych przy naprawie. Powód w swojej wycenie przyjął stawkę na 60, zł uznając ją za uzasadnioną dla naprawy w warsztacie na terenie jego zamieszkania, gwarantującym prawidłową naprawę i przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji. Powód w wycenie sporządzonej na jego zlecenie przyjął taką stawkę i w toku postępowania podtrzymywał jej wysokość, natomiast strona pozwana w swoim piśmie, w którym odnosiła się do opinii biegłego, zawarła jedynie pytanie które z lokalnych warsztatów gwarantują zgodną z technologią producenta naprawę pojazdu według takich stawek. Biegły odniósł się do tej kwestii w opinii uzupełniającej wskazując, że w regionie P., L., C. i G. jest wiele warsztatów rzemieślniczych prowadzących działalność gospodarczą w zakresie napraw powypadkowych pojazdów samochodowych, w których stawki roboczogodzin nie przekraczają 60, zł za godzinę robót blacharskich i 70, zł za godzinę prac lakierniczych netto. Biegły w wycenie przyjął stawkę za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w wysokości 60, zł co należy uznać za prawidłowe i gwarantujące przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku. Ponadto powód określił taką stawkę i przyjęcie wyższej stawki w świetle przepisów art. 363 kc i art. 321 § 1 kpc byłoby nieuprawnionym.

W świetle powyższych rozważań sąd przyjął za opinią biegłego wykaz części podlegających wymianie i naprawie oraz zakres prac niezbędnych dla ich dokonania (czego nie kwestionowała żadna ze stron postępowania), jak również wartość tych części i prac. Opinia ta została sporządzona w oparciu o jedyny złożony do akt sprawy obiektywny materiał dowodowy, czyli dokumentację zdjęciową. Pozostały materiał dowodowy to dokumenty sporządzone przez strony usiłujące uzasadnić swoje stanowisko w sprawie, a zeznania świadka K. B. posłużyły jedynie ustaleniu trybu postępowania likwidacyjnego przeprowadzanego przez pozwanego ubezpieczyciela i uzasadnieniu oddalenia wniosku powoda o wydanie wyroku częściowego, bowiem świadek nie był uprawniony do występowania w imieniu strony pozwanej i składania oświadczeń woli, a z jego adnotacji na prywatnej wycenie nie można było wyciągać wniosku o uznaniu przez stronę pozwaną roszczenia chociażby w części. Wobec tego, przy przyjęciu stawki za roboczogodzinę prac w wysokości 60, zł (jak w opinii biegłego) sąd ustalił koszt naprawy pojazdu powoda na kwotę 39.459,32 zł netto, czyli 48.534,96 zł brutto. I taką kwotę strona pozwana winna wypłacić powodowi tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd. Ponieważ w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono 18.153,18 zł tym samym w ramach uzupełnienia naprawienia szkody należało zasądzić kwotę 30.381,78 zł co znalazło odzwierciedlenie w punkcie I sentencji wyroku. Ponieważ powód cofnął powództwo co do kwoty 2.600,74 zł postępowanie w tym zakresie zostało umorzone. Sąd uznał jednak, że cofnięcie pozwu przez powoda stanowiło – w rozumieniu przepisów o kosztach procesu – przegranie przez niego sprawy w tym zakresie (vide: orzeczenie Sądu Najwyższego z 27 listopada 1936 roku C III 1908/36, orzeczenie Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 1962 roku w sprawie II CZ 103/62, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 29 marca 2012 roku w sprawie I ACz 491/12).

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia było orzeczenie co do kosztów procesu, które sąd oparł o zasady wyrażone w art. 98 kpc oraz art. 100 kpc. Na podstawie tych przepisów sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.009,64 zł tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów postępowania. Koszty te zamknęły się w kwocie 6.967, zł na którą złożyły się uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.650, zł wynagrodzenie pełnomocników stron w kwocie po 2.400, zł – na podstawie § 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz. 461) oraz na podstawie § 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz. 490), opłata skarbową od złożenia pełnomocnictwa w kwocie 17, zł i zaliczka na koszty opinii biegłego w wysokości 500, zł. Powód dochodził kwoty 32.982,52 zł a roszczenie zostało uznane za uzasadnione co do kwoty 30.381,78 zł czyli w 92%. Wobec tego powód przegrał sprawę w 8% i w takim zakresie powinien partycypować w kosztach procesu (czyli w wysokości 557,36 zł), a ponieważ poniósł tytułem kosztów kwotę 4.567, zł winien uzyskać zwrot 4.009,64 co znalazło odzwierciedlenie w punkcie III wyroku.

Ponadto wobec brakującej kwoty wynagrodzenia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, którą tymczasowo uiszczono ze środków Skarbu Państwa, należało nakazać stronom uiszczenie tej kwoty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie w stosunku do ustalonego na podstawie rozstrzygnięcia w sprawie udziału w kosztach postępowania. Brakująca kwota to 865,30 zł bowiem powód uiścił zaliczkę w kwocie 500, zł a koszt opinii wraz z uzupełniającą to 1.365,30 zł. Dlatego 8% brakującej kwoty czyli 69,23 zł której zwrot nakazano powodowi, a 92% to kwota 796,07 zł której zwrot nakazano stronie pozwanej.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe sąd orzekł jak w sentencji wyroku.